

# LAIVAS

No. 10. Metai XII

Kovo-March 5, 1932



LTSR valst.  
respublikos  
biblioteka

# L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

## PRENUMERATOS KAINA:

Metams .....	\$2.00
Pusei metų .....	\$1.00
Vienam num. ....	\$0.05

## SUBSCRIPTION RATES:

One Year .....	\$2.00
Six Months .....	\$1.00
Single Copy .....	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

## IV GAVĒNIOS SEKMADIENIS.

### E v a n g e l i j a .

JONO 6, 1—15

**A**NUO metu Jēzus nuvyko į anapus Galiliejos, tai yra Tiberiados jūros, ir didi daugybė sekė jį, nes jie matė stebūklus, kuriuos jis darė ant ligonių. Taigi, Jėzus užėjo ant kalno ir atsisėdo tenai draug su savo mokytiniais. Buvo arti Žydų šventė, Velykos. Jėzus tai pakėlęs akis ir pamatęs, kad didžiausi daugybė ėjo prie jo, tarė Pilypui: Iškur pirsime duonos šitiems pavalgyti? Sakė gi tai, išstirdamas jį, nes pats žinojo, ką darys. Pilypas jam atsakė: Duonos už du šimtu denarų neužteks jiems, kad kiekvienas šiek tiek gautų. Vienas iš jo mokytinių Simono Petro brolis Andriejus jam tarė: Yra čia vienas vaikinai, kurs turi penkias miežienes duonas ir dvi žuvi; bet ką tai reiškia tokiai daugybei? Taigi, Jėzus tarė: Susodinkite žmones. Buvo toje vietoje daug žolės. Tuomet jie susėdo, išviso apie penkis tūkstančius vyrų. O Jėzus ėmė duonas ir padėkojęs padalino tarp sėdėjusiųjų; taip pat ir žuvų, tiek kiek jie norėjo. Kuomet gi jie buvo sotūs, jis tarė savo mokytiniams: Surinkite, kas liko trupinių, kad nepražūtų. Taigi, jie surinko ir pripildė dvyliką pintinių trupinių, kurie buvo likę iš penkių miežienių duonu, po to kaip visi pavalgė. O tie žmonės, kurie matė, kad Jėzus buvo padaręs

### L e k c i j a .

GAL. 4, 22—31

**B**ROLIAI, yra parašyta: Abraomas turėjo du sūnus, vieną iš tarnaitės ir vieną iš laisvos. Bet tas kurs buvo iš tarnaitės, gimė kūno keliu, kurs gi iš laisvos, pasiremiant pažadėjimu. Tai pasakyta palygintinai. Nes tai yra dvi sandari: viena Sinajaus kalne, gimdanti tarnavimui; ta yra Agara, nes Sinajaus kalnas yra Arabijoje, turis sąryšį su dabartine Jeruzale, kuri yra aukštybėse yra laisva, ji yra mūsų motina. Nes yra parašyta: Linksminkis nevaisingoji, kuri negimdai; džiaugkis ir šūkauk, kuri neturi gimdymo skausmų; nes daug yra apleistosios vaikų, daugiau, kaip tos, kuri turi vyrą. Mes, broliai, esame kaip Izaokas pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet gimusis kūno keliu persekiojo gimusįjį dvasiškai, taip ir dabar. O ką sako Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnų; nes tarnaitės sūnus nebus tėvainis kartu su laisvosios sūnumi! Taigi, broliai, mes neesame tarnaitės vaikai, bet laisvosios ta laisve, kuria mus išliuosavo Kristus.

stebūklą, sakė: Šitas tikrai yra pranašas, kurs turi ateiti į pasaulį. Jėzus patyręs, kad jie nori ateiti, idant paimtų jį ir padarytų karaliumi, vėl greitai pasitraukė pats vienas į kalną.

## ŠV. TOMO AKVYNIEČIO DIENOJE

§ 24.



Stebūklingas duonos padauginimas.

KOVO 7 DIENĄ  
LEKCIJA.

IŠM. (Sap.) 7, 7—14

**A**š troškau, ir duota man išmanymo;  
aš šaukiaus, ir atėjo į mane išminties

dvasia; aš ją stačiau aukščiau už kara-  
lystes ir sostus ir, palyginant su ja, nie-  
kais/laikiau turtus; aš nelyginau su ja  
brangaus akmens, nes visas auksas su ja  
palygintas yra truputis smilčių, ir kaip

dumblas laikomas sidabras greta jos. Aš ją pamėgau labiaus už sveikatą ir už gražumą ir nutariau laikyti ją šviesa, nes jos žibėjimas neužgesomas. Bet draug su ja man atėjo visokių gėrybių ir per jos rankas neapskaitomo lobio; aš linksminaus visais dalykais, nes ta išmintis ėjo ties manim, ir aš nežinojau, kad ji visų tų dalykų motina. Aš išmokau jos be klastos, teikiu ją be pavydo ir neslepiu jos turtinumo. Nes ji begalinis turtas žmonėms; kurie juo pasinaudojo, pasidarė Dievo prietelystės dalininkai, pagirti dėlei drausmės dovanų.

## E v a n g e l i j a

MATO 5, 13—19

**A**NUO metu, Jėzus tarė: Jūs žemės druska; jei druska išdvoks, kuo ji bus

sūdoma? Ji daugiau niekam nebetinka, kaip tik išmesti laukan ir žmonėms mindžioti. Jūs pasaulio šviesa. Negali būti paslėptas miestas, pastatytas ant kalno. Taip pat nedegama žiburio ir nededama jo po saiku, bet ant žibintuvo, kad šviesų visiems, kurie yra namuose. Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akyvaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguje.

Nemanykite, būk aš atėjęs Įstatymo ar Pranašų panaikinti; ne panaikinti aš atėjau, bet įvykdyti. Nes ištikrųjų, aš sakau jums, kolei dangus ir žemė nepraeis, nei viena jota ir nei vienas bruoželis neišnyks iš Įstatymo, iki visa įvyks. Taigi, kas panaikintų vieną šitų mažiausių paliepinų ir taip mokintų žmones, bus vadinamas mažiausias dangaus karalystėje; o kas jį laikys ir mokins, tas bus vadinamas didis dangaus karalystėje.

## Šv. Tomas -- Angelių Daktaras

Šv. Tomas Akviniėtis Dominikonų vienuolis, bažnyčios daktaras, mokslo vyras, gimė 1225 metais Neapolitanijos karalystėje iš garsios Sicilijos ir Aragonijos karalių giminės.

Dar kūdikiu būdamas, visados nuolaidus, kartą nežinia iš kur turimą rankutėje popieruką nebenorėjo niekam atiduoti ir kuomet pribuvusi jo motina varu jį paėmė, rado jame surašyta "Sveika Marija". Iš to suprato būsiant jį ypatingu Marijos garbintoju. Penkių metų Tomas jau mokėsi Benediktinų vienuolyne ant Kasino kalno.

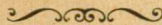
Greitai kilo moksle ir dievotume visame pavyzdingas elgimasis. Baigęs Neapolio akademią, ištojo į Dominikonų vienuoliją, nors tėvai labai buvo priešingi,

ypač motina, net Neapolin keliavo, kad sūnų atimti iš vienuolyno, bet Tomas su skubo pasiprašyti vyresniųjų, kad jį išsiųstų Romon, kur motina jį nusivijo. Tuomet Tomas išvyko Paryžiaus vienuolynan. Tada kunigaikštienė įsakė dviems vyresniesiems sūnams, ciesaoriaus Frideriko karininkams, varu jį suimti ir jai pristatyti. Jie įsakymą išpildė. Motina, kaip tik įmanydama, stengėsi sūnų atitraukti nuo jo pašaukimo, bet veltui. Dievo tarnybai atsidaavęs sūnus buvo taip pastovus ir iškaltus, kad net savo seserį įtikrino palikti pasaulį ir tapti vienuole. Įpykę namiškaiai karininkai jį bokšte belaisvėn uždarė ir ištvirkėlė ant jo užsiuntė, kad jį pasauliui gražintų. Jaunikaitis, negalėdamas patsai pabėgti, nedeguliu išgąsdi-

no nedorėlę ir privertė ją bėgti; vienas gi likęs, Dievui, dėkodamas už pagalbą pagundą nugalėti, pasižadėjo amžinai nekaltybėje gyventi ir, porą metų išvargęs tame kalėjime, Neapolio vienuolynan pabėgo ir galutinai pasislėpė. Vienuolyno vyresnieji bijodami giminių užsipuolimų išsiuntė jį Romon, o iš ten pateko įsiai Kolonijon teologijos mokytis pas garsųjį dominikonų mokytoją Albertą, kursai pažinęs mokinį, draugų erzinaimą ir už tylumą “nebylių jaučiu” pravardžiuojamą, kartą juos drausdamas pasakė: “pamatsite, kad savo laike tas nebylis jautis taip balsiai užbaubs, kad visas pasaulis stebėsis.” Jo žodžiai išsipildė. Tomas moksle pralenkė visus savo draugus, Paryžiaus akademija jį pripažino mokyčiaustu vyrų. Savo didžiu šventumu įsiai nuste-

bino pasaulio katalikus, pasižymėdamas tobuliausiu nusižeminimu, dėliai kurio ir vyskupystės atsisakė. Pats V. Jėzus kartą apsireiškęs jam sakė: “Gerai apie mane parašei, kokio už tai užmokesčio nori?” Šventasis atsakė: “nė jokio kito, Viešpatie, tik Tavęs paties trokštu.”

Šv. Tomas pasižymėjo ypatingu pamaldumu prie Dievo Motinos ir Šv. Sakramento, kurio pagarbinimui parašė ir šiandien giedamus bažnyčioje imnus: “O Salutaris Ostia, Tantum ergo Sacramentum,” Dievo Kūno šventės kunigiškus poterius sudėjo ir tiek parašė kilnių dvasiškojo mokslo knygų, kad šiandien žmogaus amžius yra per trumpas, kad jas visas išstudijuoti. Šv. Bažnyčia šv. Tomą vadina Aniuolišku Daktaru ir stato jį visų savo mokyklų šventuoju globėju.



## Maldos Apaštal. Bendroji Intencija



1932 m., kovo mėnesiui  
Šv. Tėvo Pijaus XI patvirtinta ir  
palaiminta

### Pamaldumas į Šventą Juozapą

Šešesdešimts vieni metai atgal, gruodžio 8 d. 1870, Popiežius Pijus IX parašė

Encikliką skirdamas šv. Juozapą globėju visai Bažnyčiai. Šiais metais Popiežius Pijus XI ragina tikinčiuosius didinti maldingumą prie šv. Juozapo, kurs yra visos Bažnyčios globėjas.

Priežastys, kurios lenkia kiekvieną tikintį žmogų prie didesnio pamaldumo į šv. Juozapą, yra labai svarbios. Juk šv. Juozapas buvo paties Dievo išrinktas globoti šiame pasauly mums brangiausius asmenis. Jėzus ir Marija, argi ne po šv. Juozapo ypatinga globa gyveno? Mūsų išganymui juk Jėzus ir Marija yra mums reikalingiausi. Bet nevisuomet mus riša tikroji meilės su šiais brangiais asmenimis. Labai dažnai nutrūksta tas meilės ryšys. Kas gi jį moka ir vėl sumegsti? Ar ne tas didis mūsų globėjas šv. Juozapas. Jis yra tarpininkas ir ko Jo maldausime mums Jis išprašys.

Po Jėzui ir Marijai mūsų širdyse šv.

Juozapui priklauso pirmoji vieta. Nieko kito mes neprivalėtume taip karštai mylėti kaip Jėzų, Mariją ir šv. Juozapą. Taip yra dieviškoji Širdis mums nustatčius tikrosios laimės kelius.

Taigi Bažnyčia mus ir ragina dažnai prie pamaldumo į šv. Juozapą. Šv. Juozapas yra Dievo Sūnaus auklėtojas. Jisai ir Bažnyčios vaikelius rūpinasi šventume išauklėti, ypatingai tuos, kurie karštai prie Jo meldžiasi.

### ŠVENTAS JUOZAPAS

Šv. Juozapas buvo dailydė. Jisai iš medžio dirbo naudingus gyvenimui įrankius. Priėmęs Dievo pašaukimo malonę, įėjo į Dievo rinktinį šeimynelę, visame su Dievo valia sutiko ir ją šventai išpildė. Už savo ištikimybę visame susilaukė laimingos mirties, turėdamas Jėzų ir Ma-

riją artį prie savęs. Laimingesnės mirties nė įsivaizduoti sau negalima. Nebepritrūko čionai Dievo paguodos. Marijos ir Jėzaus maloningi žodžiai lydėjo šv. Juozapo sielą iš šio pasaulio į ramybės ir atsilksio gyvenimą. Duok Dieve panašią mirtį kiekvienam!

Bažnyčia visiems žmonėms linkėdama laimingos mirties, dažnai maldauja šv. Juozapo užtarymo, kad Jisai globotų Bažnyčios narius, savo malonėmis ir galinga pas Dievą pagalba išprašytų katalikams dangaus karalystės.

Šią mdelelę patariama dažnai kalbėti prie šv. Juozapo: "Viešpatie, Tavo meldžiamė, Švenčiausios Dievo gimdytojos Sužieduotinio nuopelnais padėk mums, kad ko išprašyti mes negalime, Jo užtarymu gautume; Kuris gyvenį ir karaliauji su Dievu Tėvu Šv. Dvasios vienybėje per amžių amžius. Amen."

## DIEVUI GALI PATIKTI TIKTAI TYRA ŠIRDIS

Lengvamintis jaunikaitis vedė linksmą ir pasileidusį gyvenimą; tačiau kasdien iš mažų dienų įpročiu meldėsi prie Švč. Panelės, kalbėdamas "Sveika Marija!" Kartą, jis girioje paklydęs baisiai pavargęs ir jautė didelį alkį. Netikėtai pamatė malonios išvaizdos mergelę, kuri jam nešė labai skanų valgį, bet taip hauriame ir nešvariame inde, kad mūsų jaunikaitis su pasibiaurėjimu pasipurtė ir savo veidą nukreipė į šalį. Mergelė gi tarė: — "Imk ir valgyk!" Bet jisai nebegalėjo valgio nei palytėti.

Tuomet mergelė tarė: — "Taigi, mat, ir tavo malda, nors graži, bet dėl tavo širdies nešvarios negali man patikti!" Tarusi tuos žodžius, mergelė išnyko; jaunikaitiui gi tie žodžiai giliai įsmigo širdin

ir jis suprato, kad atgaila ir gerais darbais reikia jam apsivalyti, kad taptų grynu, tyru indu.

Krikščionis privalo malšinti savo kūno pageidinius, privalo valdyti savo jautulius ir savo sielą paliuosuoti iš nuodėmės pančių, kurie jai trukdo kilti ir jungties su Viešpačiu Dievu; tai yra, Aukščiausiąja Gerybe. Be to paties savęs pergalejimo ir be apsimarinimo negalima būti tyru Šventos Dvasios indu, patinkančiu Viešpačiui Dievui! Jeigu tikrai tenkinsi savo kūno piktus patraukimus, tai tavo širdis bus nuodėmių ir gėdos pilnu indu ir net tavo šventa malda nebus priimtina.

*Pranas Skruodenis, M. I. C.*

# Šventasis Tikėjimas

Pagal kun. V. F. Kienberger'į  
parašė kun. Pr. J. Vaitukaitis.



ŠVENTOJI VALANDA

Dangiškasis Tėve, aš stengsiuos vykdyti šventąją Tavo valią. Aš dėkoju už Tavo raginimus, kuriuos Senajame Įstatyme per patriarkus ir pranašus pagarsinai. Paskui Tu kalbėjai per Viengimį Savo Sūnų. Aš trokštu prisiimti Jo jungą ir iš Jo mokintis. Meldžiu, suteik man tą malonę, kad galėčiau prideramai gyventi šventojo tikėjimo pagrindais, kaip Šv. Dvasia nurodo. Tai yra manó malda, Abba, Tėve, šią Šventąją Valandą.

Brangioji Marija, Krikščionių Motina ir Priebėga, sergėk mus, kaip sergėjai Kūdikelį Jėzų — Jauną Bažnyčią. Ir apsaugok visus Bažnyčios vaikus nuo užpuolikų gaujos. Priartink tą dieną, kurią visų akys, dabar užtemdytos, kad praregėtų ir pažintų tikrąjį tikėjimą, tą patį tikėjimą, kurį šion žemėn atnešė Jėzus Kristus.

Šv. Juozapai, palaimintasis Viešpaties Vartų Sarge ir Visuotinosios Bažnyčios Globėjau, neliauk danguje melstis už Katalikų Bažnyčios Ganytoją čia, žemėje, Popiežių Pijų XI. Ir užlaikyk visą Bažnyčią tiesoje ir teisingume, kad kitatikiiai

pažintų tiesą, kad “religingumas išteisingumo ir gaivintų širdį, ir priduočių džiaugsmo ir patenkinimo” (Ecl. II, 18).

Keliaujant vagone pastebi įvairių nuomonių rinkinį. Spėjimai oro vykdomi kartais politika žavi ir valdo visus, po to įeina tikėjimas ir Bažnyčia, ir iš abiejų pusių randasi stambių gynėjų ir didžiųjų priešininkų. Girdisi priekaištas: “Kokia gi nauda iš to tikėjimo?” Netrukus pasigirsta balsas jaunamečio, lig šiol stovėjusio prieš juos ir tylinčio. Tas jaunametis, pasididžiuodamas, nurodė tikėjimo gerumus. Savo klausytojams jis pasakė, kad tikėjimas, lyg toji upė slėny, gaivina, tyrina, duoda stiprumo ir derlingumo, kūria grožį, augina gėles, duoda patogumų ir progos kiekvienam, kurs nori pasinaudoti teikiamomis naudomis ir malonėmis.

Dvasinio gyvenimo širdis yra tikėjimas. Tad daugelio gyvenimas apie jį ir sukasi. Tai yra energingoji galybė, kuri mus pakelia viršun mūsų akiračio, virš šio pasaulio ir žemiškųjų prisirišimų ir vylių. Tikėjimas yra gyvenimo dvasiškas pulsas. Jis pažymi platumą ir gilumą tų upelių dievotumo ir pamaldumo, kuriais pripildo mūsų religingumas. Jis teisingai žymi, ir atskiria religiją nuo emocijonalizmo. Jis prieštarauja stabmeldybei, paneigia išsisvajotąją tobulybę, veidmainių farizėjų rodomą. Patvirtina dvasiškojo mūsų gyvenimo šaltinių versmes ir patikrina plaukiančio vandens tyrumą, kad jisai kartais karštingės perais pačioje savo versmėje nebūtų užnuodintas ir netrukdytų ramaus įplūdimo išgainingojo ir gydančio iš Išganytojo šaltinių gyvojo vandens.

Zavėtinioji tikėjimo ypatybė tai gaivi-

nantis žmoniją gyvenimo džiaugsmas. Mūsų laimė šioje žemėje pareina iš mūsų tikėjimo. "Tikėk į Viešpatį tavo Dievą, ir būsi išgelbėtas" (II Par. XX, 20). Šv. Povilas buvo dėkingas Dievui už tikėjimo malonės dovaną. "Nesiliauju dėkojęs už jus ir minėjęs jus savo maldose, kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, garbės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo Dvasią jojo pažinimui, jūsų širdies akių apšvietimą, kad žinotumėte, kokia yra jo pašaukimo viltis, kokie garbingos jo tėvanystės turtai šventiesiems ir koks yra visa perviršijęs jo jėgos didumas mumyse, kurie įtikėjome jo galingos jėgos veikimu" (Efez. I, 16-19). Tik tie turi gyvą ir galingą tikėjimo papėdę, kurie pažįsta Visagalio Tėvo Apvaizdą, užsiimančią Savo vaikų reikalais ir rūpesčiais. Kartais Jis leidžia debesiams susitelkti dvasiškajame mūsų orizonte, betgi Jis taip pat mums siunčia ir gaivinančių Amžinosios Tiesos Saulės spindulių. Geriausias ir maloniausias Dievas, Jo Sūnus, Jėzus Kristus, atėjo šion žemėn kuomet visa skendėjo tamsybėse ir neramybė; Jis atėjo visus palinksminti ir visiems teikti ramybės ir išganymo. Ir tebesitęsiančiu Savo esimu Švč. Eucharistijoje Jis sudarė bendravimą, padarė sandaros arką — tarpe Dievo ir žmogaus. Didingas Jo Majestotas yra pridengtas sakramentaline paslaptimi, kurioje amžinoji šviesa parodo patį Dievą čia, žemėje esantį; betgi toji mažoji amžinoji šviesa yra nepalyginama Amžinybės Saulei. Tačiau, gerasis Dievas jos neatmeta ir nepaniekina. Mūsų Dievo gerumas yra toks, kaip toji amžinoji šviesa, kuri nenkenkia mūsų akims, kuomet mes žvelgiame į Jį, Šviesą, po savo darbų ir nuovargių, tikėdami regėti Jo veidą arba pagauti tos dangiškosios neriboto ramumo ir Amžinosios Saulės buveinės bent atspindį.

Gaivinantis džiaugsmas, kurį gauna

tikybinis žmogus, yra giliai pagrįstas visame jo kūne. To džiaugsmo esmė yra tikrai nuostabi. Tai yra paties žmogaus gyvenimo šviesa. Užsivylimo laiku, kai tos šviesos spindulys jį paliečia, jis tuojau žino, kad šviesi ir giedri diena jau čia. Jis išmoksta pasitenkinti tuomi, ką jam tikėjimas duoda, nes būna ir skurdo ir gerėsnų dienų valandos kiekvieno tikinčio žmogaus gyvenime. Jis sveikina tamsą, kuomet žino, kad daug gero duos jam dienos šviesa. Jis pasitenkina ir dvasios sausuma, nes pažino sotumą ir užgandinimą. Jis pasitiki dvasiškojo sausumo dienose, kad Dievas taip arti, kaip tuomet, kada buvo pripildytas bei patenkintas savo dievotumu ir pamaldumu, nes jis atsimena Šv. Rašto žodžius: "Tu radai medų; valgyk kol būsi sotus, kad pasikui negeistum persiryti ir vemti" (Prov. XXV, 16). Jis pasitenkina ir džiaugiasi viskuo, kai dievotumo pilnuma reiškiasi jame; ir neliauna džiaugtis, kai tikėjimas jam teikia visa tai, ką sveikas protas reikalauja ir pagrįsia.

Tikėjimu gyvenimą galima palyginti aliejus lempai. Kai knatas ima gesti tai yra ženklas, kad lempon reikalinga aliejaus pripilti. Kai juodi dūmai gausėja ir lempa rūksta, tai reikalinga naują knatą įtaisyti. Retai kas trokšta, kad jų gyvenimo lempa užgestų tamsoje arba pavirstų į netikėjimo pelenus. Kai lempa pradeda žibėti, lyg gestų, parodo, kad knatas jau baigiasi ir pati lempa tuščia. Kaip guodžianti, kaip naudinga, kaip tarnaujanti yra šviesa, kuomet ir knatas taisomas, ir aliejus įpilamas ir degtukas briežiamas ir dega knatas malonia šviesa. Tada nebėr tamsos, tada visur yra šviesu ir viskas yra nušviesta.

Būtų klaidinga manyti, kad žmonija nieiško tikybinio atgaivinimo. Yra asmenų: vyrų ir moterų, kurių nuliūdimai ir ašaros perpildė tikybinius jų pobūdžius. Į kokią bevilties bedugnę jie būtų nugar-

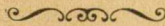


mēģē, jeigu uzsivylimo valandose nebūtų priėmę išganingos pagalbos, kurią kiekvienam teikia bei duoda tikėjimas. Taigi, kokia beprotybė yra pamesti tikėjimą, kurs pripildo nusiminusį vilties spinduliais ir pakelia į pasitikėjimo viršūnes ir į visa, kas yra sielai išganinga.

Tikėjimas yra vadovas. Patyręs vadovas žino patoigausią kelią. Jis taip pat žino poilsio ir ramumo vietas, kur nuilsęs keleivis galėtų atsilsėti ir pasidžiaugti, atsigaiivinti ir pasiruošti naujai ir tolesnei kelionei. Taip pat ir tikėjimas daro. Tikėjimo balso atgarsiai tai gyvenimo kelrodžiai. Aimanuoja ir pagalbos šaukiasi keleivis, kurs prarado pasitikėjimą ne tik savimi, bet ir tais, kurie rodė jam klaidų kelią ar norėjo jį apvilti ir apgauti. Tikėjimas yra ženklas, rodantis gerą, ir neklaidingą kelią. Pats jau tikėjimo vardas duoda džiaugsmo, lengvina keleivio žings-

nius su viltimi einančio ir širdį jo džiugina ir jį skatina vilties giesmę giedoti. Keliaujantį su tikėjimu visas pasaulis užuos ir matys. "Visi, kurie juos (keleivius) matys, juos žinos, kad jie yra toji sėkla, kurią Viešpats palaimino" (Is. LXI, 9).

Kai kelionė prasitęsia, argi keleivis neatsižvelgia į savo širdį ir dvasią, kuriom dviem tikėjimas priduoda drąsos ir stiprybės, atgaivinimo ir sutvirtinimo? Jeigu mes to nematome, tai melskime mūsų Išganytoją, kad mūsų gyvenimo kelionėje bendrai keliautų su mumis taip pat, kai Jis vieną kartą keliavo su dviem išvargusiais ir nusiminusiais vyrais iš Jeruzalio į Emmaus. Taigi, melskime Viešpatį, kad Jis atgaivintų mūsų širdis gavinančio Švento Jo Balso atgarsiais: "Jeigu kas trokšta, teateimie pas mane ir geria" (Jon. VII, 37).



## Pranašystės apie Švč. M. Mariją

Kai Viešpats DIEVAS nori ką nors didžio nuveikti, tai Jis paprastai jau iš kalno praneša apie tai žmonijai, kad ši prisiruoštų tinkamai priimti tą įvykį. Kas gi gali būti didesnio, kaip DIEVO Sūnaus Įsikūnijimas?! kaip DIEVO Motinos išrinkimas?! DIEVO Įsikūnijimo mintis gludėjo amžinybėje ir lygiai, jei galima taip išsirtarti pati DIEVO Motinos mintis (idėja) ir Ji pati glūdėjo ir gyvavo amžinybėje. Dėl to apie Ją ir Ekleziastikas sako: "Aš sutverta nuo pat pradžių ir pirm amžių ir nepaliausiu buvusi būsimais amžiais; aš tarnavau jo akyvaizdoje šventoje buveinėje" (Ecl. XXIV, 14).

Kadangi patsai DIEVAS panorėjo taip aukštai pakelti švenčiausiąją Mergelę Mariją, tai jau suprantama, jog ir Šventasis Raštas, kalbėdamas apie Išga-

nytoją, negalėjo nutylėti apie Jojo Motiną ir DIEVO parinktieji skelbėjai žodžiais ir prilyginimais-vaizdais apie DIEVO Motiną pranašavo.

Pradžią Knygoje (III, 15) mes šitaip skaitome: "Aš padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir tarp moteriškės, tarp tavo ainijos ir jos ainijos; Ji sutrins tavo galvą, o tu tykosi jos kulnės." Šie DIEVO ištarti velniui žodžiai turi sekančiąją prasmę: tu klastingai įvedei pagundon pirmąją moteriškę ir nugalėjai ją; tačiau, aš atsiūsiu kitą moteriškę. Ji pagimdys Sūnų, kursai sutriuškins tavo viešpatavimą ir išplėš iš tavo vergijos žmones, kuriuos tu pavergiai ir padariai nelaimingais. Tada tu iš įsutimo tykosi įkirsti, tačiau, Jis savo mirtimi ant kryžiaus sunaikins tavo galybę.

Taigi jau iš pat pradžių mūsų pirmie-



*Švč. Mergelė Marija*

siems tėvams buvo pranešta apie DIEVO Motiną. Laikui bėgant, patriarkai ir pranašai, kalbėdami apie Mesiją, kartu pranašaudavo ir apie Jojo būsiančiąją Motiną. Čia priminsiu keletą tokių pranašysčių.

Pranašas Mikėjas kalba apie Mesijo kilimą iš Betliejaus ir tuojau pamini Jį 'Gimdančią, kuri Jį pagimdys' (Mich. V, 3).

Izaijas šiaip sako (VII, 14): "Pats Viešpats duos jam ženklą. Štai mergaitė pradės ir pagimdys sūnų ir jis bus vadinamas vardu Emanuelis. Atžala išeis iš Jesės šaknies ir žiedas kils iš jo šaknies" (Iz. XI, 1).

Jeremijas pranašauja apie tą moteriškę, kurioje Viešpats padarys naują, iki tol dar negirdėtąjį, stebuklą, t. y. jóg DIEVO Žodis įsikūnys Švenčiausios Mergelės Marijos yščioje (XXXI, 22). Savo verksmuose jis atvaizduoja Nekaltai pradėtąją Švenčiausiąją Mergelę Mariją, kai po kentančiąją kartu su savo Išganytoju:

"Verkte verkė ji naktįje ir josios ašaros riedėjo ant josios skruostų" (I, 2).

Izaijas savo regėjimuose vadina Ją "Neliestąja žeme, kuri stebūklingai atsivers ir pagimdys Išganytoją. (XLV, 8).

Ezekijas vadina Ją Viešpaties šventyklos vartais: "Šitie Viešpaties šventyklos vartai bus uždaryti; atidaryti tiktai pačiam Izraelio DIEVUI, kursai įėjo pro juos" (XLIV, 2).

Šventasis Raštas Švenčiausiąją Mergelę Mariją atvaizduoja įvairiais pavidalais kaipo nekalčiausiąją, nesuteptąją DIEVO Motiną — Mergelę, Sužieduotinę. Ji yra prilyginta prie žemės rojaus, Nojaus laivo (arkos), Jokūbo kopečių, aukso žibinčiaus, Mozės degančiojo ir nesudegančiojo krūmo, kurio viduryje apsireiškia patsai Viešpats (Iš III, 2-4).

Teisėjų Knyga lygina Ją prie Gedeono vilnos, kuri, kaipo išganyto Izraelio ženklas, pati viena buvo pilna DIEVO malonės rasos sausmetyje stabmeldžių paulyje (Teis. VI, 37-38).

Danielius Ją atvaizduoja kaipo "didį kalną", iš kurio iškrito akmuo, t. y. JĖZUS KRISTUS, sutriuškino "dievaičius ir virto dideliu kalnu ir pripildė visą žemę" (Dan. II, 34-35).

Giesmių Giesmėje, anot šventųjų Bažnyčios Tėvų, beveik visos eilės galima tinkamai pritaikinti prie Švenčiausios Mergelės Marijos ypatybių. "Kaip lelija tarp erškėčių, taip mano prietelė tarp dukterų". (II, 2). "Visa tu graži, mano prietelė, ir dėmės nėra tavyje" (IV, 7). "Tu mano sesuo, Sužieduotinė, užrakinatas sodnas, užženklintas šaltinis" (IV, 12). "Kas yra toji, kuri ateina lyg kad tekančioji aušra, graži kaip mėnulis, rinktinė kaip saulė" (VI, 9).

Šventasis Raštas mini šventąsias moteris, kurios tam tikru būdu primena mums ir vaizduoja Švenčiausiąją Mergelę Mariją.

Juditė, pamaldžioji našlė, kuri savo

drąsa ir pasiaukojimu nukirto galvą Holofernui, išskėlė neprietelių kariuomenėje pasiaubą ir taip išgelbėjo žydus iš prazūties. Visa žydų tauta sutiko ją didžiausiu krikštavimu: "Tu Jeruzalės garbė, tu Izraelio linksmybė, tu mūsų tautos šlovė" (Jud. XV, 10).

Karalienė Ester'a, pranešė Debora, Jahel'ė, kuri nužudė baisųjį Sisarą, neprietelių vadą — šios visos moterys, savo dorybėmis garsios, savo pamaždumu išmeldė iš Viešpaties izraelitams nugalėjamą skaitlingų ir galingų neprietelių. Jų vieną atsizymėjo savo nekaltumu, gražumu, savo karštu DIEVO garbinimu, o kitos savo kančiomis už savo tėvynę ir tautą, kaip kad Makabėjų motina.

Sventieji Bažnyčios Tėvai mokina mus, jog kiek tik dorųjų moterų pamini Šventasis Raštas, kiek tik pagiria jų nekaltumą ir grožį, tiek kartų garbinga ir vaizduoja Sventiausią Mergelę Mariją.

Taigi, mat, kaip DIEVAS surėdė, kad žmonija iš kalno žinotų, kas per viena toji Motina, kuri turėjo pagimdyti pasaulio Išganytoją.

Jau patriarkai ir pranašai Ją laikė

savo karaliene ir garbindami iš kalno laukė Jos ateinant šitan pasaulin. Užtat, Ji ir šaukiama: Patriarkų ir pranašų Karalienė.

Gaila matant, kaip mūsų laisvamaniai, puikybės rūkais apsvaigę ir lyg proto nebeke, prikaišioja R.-K. Bažnyčiai, kad ji, garbindama KRISTŪ—KARALIŪ, ragina žmones garbinti ir Jojo Motiną; mes gi duodami karaliaus motinai garbę, tuo pat jau mylime ir garbiname ir Patį Karalių, kursai myli savo motiną. Kurgi tas jų nuoseklumas?! DIEVAS išskėlė savo Motiną virš visų Angelų ir Arkangelų, prieš amžius laikė Ją savo mintyje ir ruošė Jai garbės vainiką, skelbė per savo išrinktuosius Josios garbę ir šlovę, o kuomet mes menki žmogeliai nusidėjėliai irgi pradedame gerbti ir rodyti meilę šiai "Išrinktajai," tai mūsų "liuciperiai" kartu su triukšmais prieš DIEVĄ, lyg maciaveliai šaukia apsiputoję: "Šalin su DIEVO Motina!" Vargšai nenori suprasti, kad ši Motina, tai mūsų Motina, DIEVO skelbtoji ir visos žmonijos lauktoji Užtarytoja!

\* \* \*



## Keturios dešimtys Sebasto kankinių

Sebasto miestelyje Armenijoje stovėjo pulkas krikščioniškų kareivių.

Kada valdytojas sužinojo, kad jie yra krikščionys, jis juos pašaukė pas savę ir įsakė, kad jie atiduotų garbę dievaičiams. Jei ne — tai bus nužudyti.

Bet tie kareiviai vienu balsu atsiliepdami tarė: "Mes nedarysim to, ką mums dabar įsakot."

Valdytojas žinodamas, kad šitie kareiviai buvo labai drąsūs ir narsūs armijoje, nenorėjo jų žudyti, bet bandė juos atmainyti, žadėdamas garbės ir dovanų, jei jie

pagarbins tuos dievaičius, kuriuos ciecorius garbina.

Jo siūlymai niekais nuėjo: visi kareiviai dar kartą jam pasakė, kad neduos garbės dievaičiams. Tas atsakymas jį labai įpykino ir pasiūkė savo sekretorių ir liepė išrašyti nusprendimą, kad jie būtų nužudyti.

Buvo žiemos laikas ir visos upės ir ežerai buvo užšalę. Valdytojas norėdamas dar kartą pabandyti ar jie nepasiduos liepė nuimti drapanas nuo jų ir nuogus į šalantį vandenį įstatyti, kad jie susteng-

tų ir numirtų. Netoli vienok įtaisė prikaitintą pirtį, kurioje išsižadėjusieji Kristaus galėtų atšildyti.

Būdami vandenyje kitas kitą ramino sakydami, "Būkime kantrūs, broliai, vieną naktį iškentėsime, o paskui amžiną laimę pelnysim danguje."

Taip sakydami jie pakėlė rankas į Dangų ir meldėsi į Dievą sakydami, "Mūsų yra net keturiasdešimts. O, Dieve! padaryk, kad visi keturiasdešimts išlaikytume ir kaip čia ant žemės dabar yra mūsų keturiasdešimts, kad Danguje būtų tas pats skaitlius.

Ir atsitiko, kad nakties laiku vienas kareivis, kurs buvo sargas ir buvo pagonas turėjo išpūdingą regėjimą. Sergėdamas jis pamatė šviesą ir, pakėlęs galvą išvydo keturiasdešimt aniuolų žengiant iš Dangaus, bet tiktai trisdešimt devyni turėjo rankose vainikus.

Jis galvojo, ką tai reiškia. Ežere jis matė keturiasdešimt kareivių, bet tik trisdešimt devynis vainikus. Štai jis išgirdo vieną iš kareivių šaukiant. "Imkite mane, nes aš negaliu iškentėt."

Jis tuojaus buvo išimtas ir nuneštas į šiltą pirtį. Nelaimingas žmogus. Kai tik buvo įdėtas į šiltą pirtį, tuojaus numirė ir ne tik savo gyvastį pralaimėjo, bet ir savo sielą.

Kiti trisdešimts devyni, pamatę tą atsitikimą labai nuliudo, nes jie buvo maldavę Dievą, kad visi keturiasdešimts taptų kankiniais. Bet Dievas tuojaus juos visus suramino, nes tas sargas, nusirėdęs iš rūbų išoko į vandenį tardamas: "Aš išpažįstu Kristų."

Ryte visi buvo jau mirę, išskyrus vieną, kurs buvo jauniausias. Jo vardas buvo Metitonas, Valdytojas įsakė jį atskirti, trisdešimtsdevynių kūnus nuvežti ir sudeginti. Tą jauną kareivį nugabeno į jo namą kad galėtų dar kartą versti kad jis atsižadėtų Kristaus.

To jauno kareivio motina nuliudo. Ji suabejojo ar jos sūnus išlaikys iki pabaigai, tai ji su rankomis pasiemė jį, nešė paskui vežimą, kuriuo vežė kentėtojų kūnus ir meldė Dievą, kad jį neatskirtų nuo kitų. Jai benešant sūnų, jis mirė jos rankose. Ir tuomet ji padėjo jo kūną ant vežimo su kitais kūnais. Dabar, ji tarė: "Mano sūnus išgelbėtas; jis gerą kovą iškovojo ir dabar jis Danguje."

Mes visi sakome, kad mylime Dievą, bet mes neturime tenkintis žodžiais; mes turime tą parodyti savo darbais. Mes esame krikščionys ir kad pelnytume Dangų, mes turime kovoti prieš save; tai yra: kovoti su savo blogais palinkimais ir prieš mūsų aistras, nes tik taip galime gauti tą, ką Dievas prižadėjo — amžiną laimę!

*Juozas Gudavičius.*

A. † A.  
ANTANAS RADOMSKIS



Marijonų Garbės rėmėjas mirė vasario 25 d., 1932 m., Chicago, Ill. Dvejos šv. Mišios už mirusį Marijonų Vienuolyne buvo laidotuvių dienoje, vasario 29 d. Visų gi rėmėjų už a. a. Antaną prašome sukalbėti po 1 Rožančiaus dalį.

# V a r g a s

Mums daug naudos būtų, jei mes tik-tai pagalvotume ir suprastume, kas yra vragas. Nesuskaitysi, kiek yra žmonių, kurie klaidingai supranta vargą. Vargas yra brangus turtas, ne blogybė, kaip kas mano.

Žmogus, kuris turi gerą charakterį, turi brangų turtą. Jis turi tai, ko joki pinigai negali nupirkti. O kas sudaro tą gerą, brangų charakterį žmoguje? Vien tik vargai.

Žinoma, kiekvienas norime turėti gerą charakterį, nes su tokiu turtu galime aukštesnius laipsnius pasiekti. Bet vargų niekas nenori. Šičia ir kyla klausimas kaip-gi įsigyti gerą charakterį be vargų? Žmogus įsigyja gerą charakterį vien tik darbu arba vargu. Jis turi ištikimai eiti visas savo pareigas. Nei vienas žmogus negali turėti gerą charakterį, jei neturi savyje ištikimybės visuose savo darbuose.

Vargas tikrai pasidaro naudingas ir parankesnis, kada yra gerai suvaldytas. Nežiūrint kaip stebėtina tai išrodo, bet kiekvienas gali daug malonumo įsigyti, išrišinėdamas ir aiškindamas savo vargus taip, kaip džiauğsmo gauna kada kas nors išriša kitas problemas, kurios netaip labai yra sumaišytos su vargais.

Vargas yra gyvenimo dalis. Kada vargas ateina savo keliu menkesnės drąšos žmonėms, staiga apima juos baimė ir jie bando nubėgti šalin nuo vargo. Drąsus žmogus noriai susitinka su vargu. Jis sutinka su tvirtu pasiryžimu. Jis žiūri tiesiog vargū į akis. Žmogus sau sako: ar aš vargą pergalėsiu, ar vargas mane pergalės. Jo pasiryžimas yra, kad būtinai pergalėtų vargą. Labai svarbus faktas įvyksta čia — vargas susitraukia, tirpsta, žemyn puola kada stačiai pasakai jam, kad jo nebijai.

Vienas garsus rašytojas sako, kad tas,

kuris moka suvaldyti vargą yra dvigubai vertesnis per tą žmogų, kuris nemoka suvaldyti vargą. Delko taip? Argi tas žmogus ne daugiau vertas, kuris pajėgia pervaryti planą iki galui, kad ir dideliu vargu?

Lengvesni darbai gyvenime visi yra užimti. Yra ilgas surašas vardų žmonių, kurie laukia tų lengvesnių darbų. Taigi delko baimė tave apima kada tik vargas ateina? Taip neturi būti.

Dabartiniame laike yra gana daug gerų charakterių žmonių, bet su liūdnumu galime sakyti, kad ne užtekinai jų yra, nes šiandien turime jų ieškoti. Turime turėti vilties ir turime melstis tokių žmonių, kurie nebijo susikibti su vargu. Daugybė yra žmonių, kurie baisiai bijo vargo; kurie bijo vargo, dažniausiai įpuola į desperaciją; tuomet jau galūtinis galas — pražūtis.

Nei vienas žmogelis, nežiūrint kas jis per vienas būtų, nenueis labai toli žengdamas iš šono į šoną nuo vargo. Taigi iki kol tu nesuvaldysi vargą ir nepadarysi jį naudingą — tu neturėsi kuo gėrėtis, nes neturėsi laimės ir džiauğsmo vaisių.

Vargas yra kelias į didybę. Todėl kiekvienas turime suprasti, kad didybė neatiras be vargo.

*Vincentas J. Karlonas.*

## PRAŠO PASIMELSTI

Prašau Tėvų Marijonų atlaikyti penkias šv. Mišias už mirusius tėvelius ir dvejias šv. Mišias mano asmenine intencija, kad Dievas mus gelbėtų mūsų gyvenimo pavojuose.

*A. G., iš Simsbury, Conn.*

Atlaikykite penkerias šv. Mišias prie šv. Antano, prašant pagalbos, kad mano sunkiai uždirbtus centus skolininkai man neužgintų.

*I. M.*

# Mūsų Darbai

Pereitą metų pirktoji bernaičių Kolegija Thompson, Conn. pagreitino vystymąsi Amerikoje aukštosios lietuvių mokslo įstaigos. Mūsų Kolegijos Rėmėjai, ši reikalą gerai atjausdami, visomis jėgomis dedasi prie mažinimo užtrauktosios keturesdešimties penkių tūkstančių dolerių šolos ir prie jos nuošimčių apmokėjimo. Kai kurie šiais sunkiais laikais neturėdami jokio uždarbio, rašo Kolegijos Rėmėjų Centrai, kad kaip tik gaus darbą, tai pirmą savo savaitės uždarbį "pėdę" paaukos Kolegijai, o tuom tarpu prašo pasitenkinti bent "Laivo" prenumerata. Kuomet vienuose namuose randasi keletas metinių rėmėjų, tai gauname jų pranešimą, kad pasitenkins vienu "Laivo" egzempliorium, kad kitus galėtume siųsti norintiems "Laivą" skaityti bedarbiams, ypač našlėms ir šeimoms apsunkintoms skaitlingais, bet dar nedirbantiems jaunamečiais nariais. Tai tikrai gražus kilnaus susipratimo ir nedirbantiems užuojautos Kolegijos Rėmėjų pavyzdys!

## Kolegijos Rėmėjai:

N. N., Waterbury, Conn. ....	50.00
A. Kavaliauskas, Dayton, Ohio ..	1.00
Ip. Taruška, Chicago, Ill. ....	3.00
Ona Daujotienė, Cicero, Ill. ....	3.00
Ver. Jusevičienė, Chicago, Ill. ..	3.00
Pr. Smilgius, Chicago, Ill. ....	12.00
Adolf. Remudaitė, Chicago, Ill. ..	5.00
O. Katalinienė, Shenandoah, Pa. ..	1.00
O. Petrauskienė, Shenandoah, Pa.	1.00
V. Miskelevičienė, Shenandoah, Pa.	1.00
V. Alkevičienė, Rasperburg, Md.	5.00
B. Paplauskas, Methen, Mass. ..	2.50
Petr. Pleimis, Phila, Pa. ....	3.00
Ona Garšvienė, Lietuva ....	3.00
J. Zaleckas, Chicago, Ill. ....	3.00
D. Vaitkevičia, Cicero, Ill. ....	5.00
S. Trumputis, Chicago, Ill. ....	3.00

A. Navickas, Worcester, Mass. ...	3.00
J. Riška, Chicago, Ill. ....	3.00
B. Stočkus, Melrose Park, Ill. ..	3.00
P. Gedžius, Chicago, Ill. ....	6.00
A. Vaičiškuskas, Melrose Park, Ill.	3.00
Leonard. Jagiela, Chicago, Ill. ..	3.00
J. Malickas, Bayonne, N. J. ....	4.00
P. Mockevičienė, Shenandoah, Pa.	3.00
El. Šaukinienė, Shenandoah, Pa.	3.00
B. Oželienė, Chicago, Ill. ....	3.00
Ver. Yereckienė, Chicago, Ill. ....	3.00
P. Valiulienė, Chicago, Ill. ....	3.00
M. Petkienė, Chicago, Ill. ....	3.00
M. Laurinskaitė, Chicago, Ill. ....	3.00
Mrs. P. J. Scalan, Edwardsville, Ill.	3.00
Ieva Praničia, Cambridge, Mass.	2.00
Am. Puslienė, Taylorville, Ill. ..	3.00
O. Novikienė, E. Walpole, Mass.	3.00
B. Kavaliūnienė, Cleveland, Ohio	5.00
M. S. Dragūnas, S. Boston, Mass.	5.00
A. Domeika, Beloit, Wis. ....	3.00
T. Zarubienė, Shenandoah, Pa. ..	3.00
A. Poniškis, Philadelphia, Pa. ....	9.00
M. Jokūbauskienė, Chicago, Ill. ..	3.00
O. Šlamienė, Phila, Pa. ....	3.00
A. Šlapikas, Seattle, Wash. ....	5.00
O. Povilaitis, Ford City, Pa. ....	3.00
A. Janušauskas, Cicero, Ill. ....	5.00
O. Aleškevičienė, Waterbury, Conn.	5.00
Mrs. E. Godowic, Steger, Ill. ....	3.00
A. Rusienė, Dorchester, Mass. ..	3.00
V. Doveikienė, Chicago, Ill. ....	3.00
F. Janušauskienė, Chicago, Ill. ..	3.00
Tek. Mikolaitienė, Cicero, Ill. ..	6.00
Ag. Gilienė, Chicago, Ill. ....	3.00
P. Gudžius, Melrose Park, Ill. ..	3.00
V. Maciūnas, Cicero, Ill. ....	3.00
Ig. Rekus, Chicago, Ill. ....	3.00
Krivickas, Chicago, Ill. ....	3.00
P. Martinkienė, Chicago, Ill. ....	3.00

(Zus daugiau)

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Rėmėjams  
už aukas. *Remėjų Centras.*

## Amerikos Lietuvių Žinios.

NEW PHILADELPHIA, PA.

*Mokyklos Vaikučių Vakaras*

Viešėdama pas savo giminaite, išgirdau kad ateinantį vakarą parapijinės, Salčiausios Širdies mokyklos mokiniai, ruošia pramogėlę. Neiškenčiau ir aš nuėjau su savo drauge. Ir kaip aš nustebau pamačiusi taip erdvią, puikią svetainę — gerb. klebono kun. S. Mazūro rūpesčiu pastatytą — pilnutėlę žmonių-žmonelių. Visi tik godžiai žiūri kada jų sūneliai ir dukrelės pasirodys ant scenos. Štai ir išeina apie dvylikos metų berniukas su šypsa, drąsus, tai vakaro Vedėjas. Savo aiškiu balsu gražiai lietuviškai prabyla į mus:

“Brangios Mamytės, Tėvukai ir Sveteliai,

Mes vaikučiai Jums nuoširdžiai dėkojame, kad atsilankėte pas mus į šią didelę seklyčią į svečius. Mes norime Jūsų veidelius palinksminti, užtat Jums parodysime visokių “triksų”. Pamatysite, kad Jūsų sūneliai ir dukrelės netinginiai, o tvirti darbininkai kai ažuolai. Gražiai šoka, puikiai dainuoja skambias tėvynės dainas ir gražiausiai kalba tautos mylimą kalbą.

Programa atsidarys su pasveikinimo daina, į Kūdikėlių Jėzų giesmę, ir daina: “Vienas žodis nešneka.”

Na, ir pasipylė apie šimtas choristų, dainuodami užmaršavo ant scenos. Dainininkė Sesutė M. Teofilė pasižymėjusi ne paprastai gražiu balsu išmokė taip jausmingai, švelniai vaikučių chorą dainuoti, kad aš išdrįstu jį lyginti su kun. Finn'o pragarsėjusiu choru, man kadaise Čikagoje girdėtu. Lai Tavo dainos dvasia Sesute, pažadina ne vieną lietuvių prie kilnesnių idealų!

Po to pasirodė mažyčiai New Philės parapijonys — “Nakties Žvakutės” kaip Vedėjas pavadino. Ir ištikro tu “Žvaku-

čių” ritmingi šokiai, juokingi sapnai, dainutės, pasakaitės nušvietė Motinėlių veidelius, priminė mums visiems džiugias jaunystės dienužes.

Na, o dabar tai net krūptelėjau pamačiusi Dėžutes su Dūšia vaikščiojant. Tai bent juokų prikrėtė!

Vedėjas užklausia: “Ar atsimenat tą Bėrąją su kuria arėt Lietuvos dirvas? Tai dabar išgirsime gražų atpasakojimą apie Vilkaviškio Bėrąją ką tik sugrįžusią iš ligoninės, mat ant akių nesveikauja.

Visi iškėlėme galvas, o ypač vyrai tai net atsistojo, kai vaikučiai taip linksmai pasakojo tą Bėrąją arkluką su kuriuomi dirbome žaliasias Lietuvos lankas. Kiek čia gražių prisiminimų lietuviui plaukė!

Va, štai išbėga Eskimosų ilgą virtynę. Girdi pas juos labai šalta, o pas mus šiemet žiemai esant šiltai atvažiavo pasišildyt. Judrūs su žvilgančia Eskimosų uniforma bernaičiai vaizdžiai parodė ledų šalies skurdą.

“O dabar, mieli Sveteliai,” sako Vedėjas, “pamatysime Lietuvos karžygį, seną vaidilą, senovės lietuvių kunigą—Krivį. Jis iš kapo kėlęs atėjo apžiūrėt naujos galdynės. Išmėtinėja jis mums dėl atšalusios tėvynės meilės. Lietuvaitės jį guodžia pasižadėdamos net galvas guldyti už mieląją tėviškėlę.”

Artistų, jausmingi, gryna lietuvių tarpe, tai pilno liūdesio, džiaugsmo išsireiškimai su laisvu ant scenos elgesiu užžavėjo klausytojus. Sesutė M. Kristina, karšta tėvynės mylėtoja, visą savo poetišką sielą įdėjo mokydama vaikučius šio neapsakomai gražaus veikalėlio. Teskleidžias jaunuolių širdyse Tavo, Sesute, graži gimtinė meilė ir išugdo narsius Lietuvai didvyrius!

Vedėjas rimtai prakalba: “Senovėje

lietuviai labai mėgo medžioti elnius, o girus jų pilnos būdavo. Tai čia jų būrys atklydęs iš Lietuvos girių atitraukė į New Philę.”

Šie vaikučiai taip vikriai, gudriai atliko elnių medžioklę, kad net senovės riterius “subytino.”

“Girdėjau, kad išsiilgote Lietuvos Jomarko,” sako Vedėjas, “šia proga mažesnieji mokiniai sudainuos Karvytę, kuri buvo piršta per Šv. Baltramiejaus jomarką, Pilviškiuose.”

Jei vyrai sustoję klausės Bėro Žirgilio tai moterų penkių syk tiek daugiau atsistojo išgirst Karvytės pienuko puodynę apdainuojant.

Vedėjas praneša: “Mūsų pirmoji motina Ieva labai mylėjo gėles tai penkto skyriaus mergaitės, begalo darbščios mokinės visą vasarą augino ir laistė Rojaus lelijas, o dabar girlandomis mergaitės gracijoziškai šokdamos vaizdavo gražųjį levos darželį. Nebereikalo Ieva raudovojo Rojaus netekusi.

Vedėjas vėl linksmai prabyla: “Mano mamytė man pasakojo kad jai žydas Joškis gražų žiponą pasiuvo, tai mes vaikučiai jį užsikvietėme, kad p-niai Zopelienei pasiūtų apsiaustą. Žydelis turi Saliamono išmintį, nes iš penkių mastų medžiagos pasiuvo net visiems dangaus šventiems po apsiaustą.

Jau tas žydas tai prijuokino ko šonai netrūko. Visi artisto gabumai aiškiai matos jame. Visi kiti artistai ir puikiai atliko savo roles, ką jau ir bekalbėt! Klausytojų ovacijos gausiai plaukė.

Iškalbusis vakaro Vedėjas su mumis atsisveikina: “Šiuomi paskutiniu vaizdeliu užbaigiame šį vakarėlį. Atsiprašome už visus trūkumus, dar esame maži tai nesugebame taip gerai vaidinti kai dideli. Dar kartą dėkojame Tėveliams ir Sveteliams mus aplankius ir visi iš širdies tariame: Labanakt!

Vakaras visais atžvilgiais ko gražiausiai nusisekė. Motinėls, kaip pastebėjau, tai net verkė iš džiaugsmo. Mano plunksna persilpna išlieti ant šio lakšto nenuilstamą Sesučių veikimą išsivijoj. Jos tai tos naujos vaidilutės, jos tai pasišventusiai kursto tautos židinį, ugdo tėvynės meilę, kalbą, amerikozmo bangose skistančius gelbsti. Mes lenkiame joms galvą su pagarba. Gyvuokit ilgiausius metus energingosios New Philedelphijos Sesutės!  
*Kelianinkė.*

## LIETUVOS ŽINIOS

LAZDIJAI.

Rašo Kun. Ig. Albavičius

Mėnesiai slanka, o aš dar Lietuvos duonelę valgau. Nors jau gerokai sustiprėjau, bet dar savo jėgomis pilnai nepasitikiu ir turbūt turėsiu vasaros sulaukti. Tiesą pasakius, toksai poilsio gyvenimas jau nusibodo, bet ką padarysi.



“Draugą” gauun. jis vienas gaivina mano dvasią ir jungia mane su savo draugais, prieteliais anapus vandenyno. Labai prašau ir toliaus siuntinėti “Draugą” man ir mano broliui. Sugrįžęs atsilįginsiu.

Malonu, kad nepaisant sunkių metų, Chicagos lietuviai katalikai nesnaudžia ir nenusimena, bet bruzda ir gražiai veikia. Linkiu jums geriausio pasisėkimo.

Ateinantį mėnesyje norėčiau nuvykti Romon, aplankyti Tėvelius Marijonus ir prisiminti savo studentavimo laikus.

Siūneiu širdingiausius sveikinimus!